

Any electoral

ENRIC MARÍN

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 25.01.10

Des de la primera majoria absoluta de CiU, fins al darrer cop que **Jordi Pujol** va optar a la presidència de la Generalitat, la política catalana va viure un llarg període de semihibernació en el qual una singular identificació entre president, partit, Govern i país dificultava entendre la complexitat de la societat catalana. En aquest sentit, es pot identificar un cert paral·lelisme entre les cultures polítiques encapçalades pel general **Charles de Gaulle** i per **Jordi Pujol**. Amb la irrupció de **Pasqual Maragall** en la cursa electoral per la presidència de la Generalitat, l'any 1999, la intensitat de la política catalana va créixer de manera molt perceptible, i des del salt electoral d'ERC el 2003 i la formació del primer tripartit, l'agenda política ha viscut en estat febril permanent. Encara que només sigui per contrast amb el llarg període d'hibernació pujoliana.

Del 1999 ençà, cada nova convocatòria electoral incorpora més elements de dramàturgja. Com més fronts obre la política catalana, més oberta és la situació. Aquest 2010 no trencarà la tendència. Al contrari, la reforçarà. Es multipliquen els signes que ens diuen que ja som de ple en la dilatada precampanya electoral, i hi conflueixen diferents fets que subratllen un dramatisme ben singular, agònic. En destaco cinc.

1. Des del 1980, les eleccions d'aquest any viuen la situació en què la relació Catalunya-Espanya està més oberta. Passi el que passi amb la

sentència del TC, l'autonomisme del règim comú té plom a les ales i la societat catalana necessita aprofundir i eixamplar l'autogovern.

2. La incertesa econòmica generada per la crisi afavoreix la desafecció a la política, crea un brou de cultiu adequat per als populismes i perjudica les forces polítiques governants.

3. La doble desafecció, a la política i a Espanya, obre encara més interrogants sobre la conducta electoral de la ciutadania. Començant pel pes relatiu del vot en blanc i de l'abstenció.

4. Els tres candidats de les forces polítiques centrals viuen aquesta convocatòria com un examen final. Particularment en el cas de **Montilla i Mas. Puigcercós** té l'oportunitat de noves convocatòries, però a condició de no punxar.

5. Finalment, també hi ha incertesa amb relació a la configuració del mapa parlamentari que definiran les eleccions. Es podria tornar a un nou bipartidisme imperfecte, però també es podria reforçar la fragmentació de la representació parlamentària amb la irrupció de forces de signe ben diverses com les liderades per **Josep Anglada** o **Joan Carretero**.

En els pròxims mesos totes les forces polítiques consolidades amb representació parlamentària estable s'esforçaran per definir la singularitat del seu perfil. Tindrem oportunitat de veure com se'n surten, però ningú no ho té fàcil.